



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4884/23
19.6.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Маје Чогурић и Миленије Петричевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћници Игор Олујић, адвокат из Београда, Цара Душана 2, против тужене Републике Србије-Виши суд у Лесковцу, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, Косовска 31, ради дуга, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 31127/19 од 13.4.2022. године, исправљене решењем истог суда П 31127/19 од 14.3.2023. године, у седници већа одржаној 19.6.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужене као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 31127/19 од 13.4.2022. године, исправљена решењем истог суда П 31127/19 од 14.3.2023. године, у делу става првог изреке у односу на главни дуг, као и у ставу другом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 31127/19 од 13.4.2022. године, исправљена решењем истог суда П 31127/19 од 14.3.2023. године, у преосталом делу става првог изреке у односу на камату, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена Република Србија-Виши суд у Лесковцу, да тужиоцу АА из ..., на износ од 490.500,00 динара, исплати законску затезну камату почев од 5.12.2019. године до коначне исплате у року од 15 дана од пријема преписа пресуде, под претњом извршења, док се тужбени захтев за исплату законске затезне камате на износ од 490.500,00 динара почев од 31.7.2018. године до 4.12.2019. године **ОДБИЈА**, као неоснован.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова ангажовања браниоца у предмету Вишег суда у Лесковцу К 99/10, исплати износ од 490.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од 31.7.2018. године па до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 109.700,00

динара, са законском затезном каматом почев од наступања услова за извршност одлуке, па до коначне исплате.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу, побијајући је у целисти из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку. Жалбене разлоге је образложила и жалбени предлог изнела. Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражила.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. Закона о парничном поступку – ЗПП (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужене делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Супротно наводима жалбе, није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, имајући у виду да је изрека пресуде разумљива, не противречи сама себи, као ни разлозима који су у образложењу дати, у погледу свих битних чињеница на јасан и непротивречан начин, а несумњиво произлазе из изведених доказа и целокупног стања у списима предмета.

Према утврђеном чињеничном стању, пред Вишим судом у Лесковцу је вођен кривични поступак у предмету К 99/10 против окривљеног, овде тужиоца, због кривичног дела тероризма из члана 125. кажњиво по чл. 139. став 3. КЗ СРЈ. Након што је Више јавно тужилаштво у Лесковцу одустало од кривичног гоњења, решењем Вишег суда у Лесковцу К 99/10 од 16.7.2018. године, правноснажно 31.7.2018. године, обустављен је кривични поступак против оптуженог, овде тужиоца, и одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда. Током кривичног поступка тужиоца је заступао бранилац који му је пружао стручну одбрану. Након правноснажности решења којим је окончан поступак, оптужени, овде тужилац, је преко браниоца 12.6.2019. године поднео Вишем суду у Лесковцу захтев за накнаду трошкова кривичног поступка на име радњи предузетих од стране ангажованог браниоца. Бранилац је на име заступања тужиоца у кривичном предмету предузео следеће радње: приступио на седам одржаних главних претреса и то: 18.4.2000. године, 19.4.2000. године, 20.4.2000. године, 21.4.2000. године, 8.5.2000. године, 9.5.2000. године и 10.5.2000. године и саставио приговор на оптужницу. О захтеву за накнаду трошкова окривљеног, овде тужиоца, није донета одлука суда у кривичном поступку, нити је дат налог рачуноводству за исплату трошкова.

Имајући у виду утврђено, да је против тужиоца вођен кривични поступак пред Вишим судом у Лесковцу у предмету К 99/10, да је решењем суда К 99/10 од 16.7.2018. године, правноснажног 31.7.2018. године, обустављен кривични поступак и одређено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, да је бранилац тужиоца благовремено 12.6.2019. године Вишем суду у Лесковцу поднео захтев за накнаду трошкова поступка уз обрачун трошкова за предузете радње и да о том захтеву није донета одлука суда, нити је дат налог рачуноводству за исплату трошкова, првостепени суд је закључио да тужиоцу, сходно одредби чл. 261, 262, 265. Закона о кривичном поступку, члана 23. Закона о адвокатури и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС” бр. 121/12, 99/20 и 37/21),

припада право на накнаду трошкова које је имао ангажовањем пуномоћника из реда адвоката, и то за радње ближе наведене у обрачуну трошкова његовог браниоца. Одлучујући о висини захтева тужиоца, првостепени суд је полазећи од Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, захтева тужиоца за доношење решења о трошковима поступка од 12.6.2019. године и поднеска тужене којим је учинила неспорним да је у току трајања кривичног поступка пред Вишим судом у Лесковцу тужилац имао браниоца који је у име и за рачун тужиоца приступио на 7 одржаних главних претреса и изјавио приговор на оптужницу, обавезао тужену да тужиоцу исплати износ од 490.500,00 динара.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева првостепени суд је утврдио потпуно и поуздано, на основу доказа које је оценио правилном применом члана 8. ЗПП. Жалбом тужене чињенично стање није са успехом доведено у сумњу, нити су у жалби истицане нове чињенице или предлагани нови докази, у смислу члана 372. став 1. ЗПП.

Одредбом члана 265. став 1. Законика о кривичном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), прописано је да када се обустави кривични поступак или се оптужба одбије или се окривљени ослободи од оптужбе, изрећи ће се у решењу, односно пресуди да трошкови кривичног поступка из члана 261. став 2. тачка 1)-6) овог Законика, нужни издаци окривљеног и нужни издаци и награда браниоца и пуномоћника (члан 103. став 3.), као и награда вештака и стручног саветника, падају на терет буџетских средстава суда. Ставом 6. истог члана прописано је да ако захтев за накнаду нужних издатака и награде из става 1. овог члана не буде усвојен или суд о њему не донесе одлуку у року од 3 месеца од дана подношења захтева, окривљени и бранилац имају право да потраживање остварују у парничном поступку против Републике Србије.

Супротно жалбеним наводима тужене, имајући у виду услове за потраживање у парничном поступку накнаде на име нужних трошкова за заступање у кривичном поступку, предвиђених Закоником о кривичном поступку, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд правилном применом материјалног права, одредби чл. 265. став 1. и 6. Законика о кривичном поступку, правилно закључио да су у конкретном случају испуњени услови за усвајање захтева тужиоца.

У конкретном случају, након окончања поступка против тужиоца Виши суд у Лесковцу није донео одлуку о трошковима поступка по захтеву браниоца и тужиоцу на терет буџетских средстава суда нису досуђени трошкови опредељени захтевом браниоца од 12.6.2019. године, за радње предузете од стране браниоца пред тим судом. Дакле, како о захтеву за накнаду трошкова кривичног поступка од 12.6.2019. године, за радње предузете од стране браниоца, надлежни суд није донео одлуку у року од 3 месеца од дана подношења захтева, ни по његовом вишеструком протеклу, што је првостепени суд правилно утврдио увидом у списе предмета Вишег суда у Лесковцу К 99/10, о чему је 21.12.2020. године сачинио службену белешку, то тужилац у смислу одредбе члана 265. став 6. Законика о кривичном поступку има право да потраживање остварује у парничном поступку против Републике Србије.

Без утицаја су жалбени наводи тужене да у уводу побијане пресуде првостепени

суд није означио јединствени матични број грађана странке, затим матични број странке која је правно лице и јединствени број корисника који припада директном кориснику буџетских средстава, јер се ради о релативно битној повреди поступка која не доводи у питање правилност и законитост побијане пресуде.

Неосновани су жалбени наводи тужене којима се указује да је нејасно применом ког тарифног броја Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и за које радње браниоца је тужиоцу признат износ од 490.500,00 динара. Ово из разлога што из образложења побијане одлуке јасно произлази да је о висини захтева тужиоца одлучено применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС” бр. 121/12, 99/20 и 37/21), важеће у време обрачуна, и то Тарифног броја 1 одељка насловљеног као Кривични поступак, имајући у виду висину запрећене казне за кривично дело из члана 125. кажњиво по чл. 139. став 3. КЗ СРЈ, које је тужиоцу стављено на терет, а за радње браниоца које је тужена учинила неспорним да су предузете у току трајања кривичног поступка и то на име приступа на 7 одржаних главних претреса и на име састава приговора на оптужницу.

Приликом одлучивања о законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе, али их није посебно образлагао, сагласно одредби члана 396. став 1. ЗПП, јер не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари.

Из изложених разлога, Апелациони суд у Београду је одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду као у ставу првом изреке ове пресуде, применом члана 390. ЗПП.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка на основу члана 401. тачка 2. ЗПП, донета правилном применом одредаба чл. 153. и 154. ЗПП, а њихова висина је правилно обрачуната на основу Таксене и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

Међутим, приликом одлучивања о законској затезној камати на досуђени износ главног дуга од 490.500,00 динара, првостепени суд је погрешно применио материјално право, имајући у виду да је тужиоцу на досуђени износ призната камата почев од 31.7.2018. године као дана правноснажности решења Вишег суда у Лесковцу од 16.7.2018. године. Наиме, сагласно одредби члана 277. и 324. ЗОО, доспелост законске затезне камате на износ накнаде трошкова ангажовања браниоца у кривичном поступку рачуна се од дана подношења тужбе суду, као дана када је тужилац позвао тужену да испуни своју обавезу, па је другостепени суд као датум почетка каматног периода одредио дан подношења тужбе 5.12.2019. године, док је захтев за исплату законске затезне камате за период од 31.7.2018. године до 4.12.2019 године, одбио као неоснован.

Стога је побијана пресуда у наведеном делу морала бити преиначена, применом члана 394. тачка 4. ЗПП и одлучено у ставу другом изреке ове пресуде.

Одлуку у ставу трећем изреке Апелациони суд у Београду је донео на основу члана 165. у вези члана 153. ЗПП, имајући у виду да је тужена успела у поступку по жалби у незнатом делу, који се односи на досуђену камату као споредно потраживање,

због чега је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка на име састава жалбе.

**Председник већа-судија,
Снежана Живковић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић